

Walter kardinál Kasper

Stopa do života

Sprievodca cez pôstne
a veľkonočné obdobie

PRE LUMEN, n. o.

Translation © Dipl.-Theol. Univ. Ján Krupa, 2024
Copyright © Patmos Verlag der Schwabenverlag AG, Ostfildern 2017
Original Title: Eine Spur ins Leben. Begleiter duch die Fasten- und
Osterzeit
Slovak edition © PRE LUMEN, n. o., Banská Bystrica 2024

ISBN 978-80-972613-6-8

Obsah

Pozvanie 9

Návrat do života

Čas obrátenia 13

Nevyhnutné rozhodnutie 18

Konečne začať! 27

Na ceste

na nebeskú slávnosť 33

Naša cesta životom 44

Pašie

Kráľ pokoja 51

Láska až do konca 58

Až za hranicu smrti 64

Boh sám osebe stačí 69

Božia životodarná krv 79

Zmŕtvychvstanie

Nové srdce 93

Kto verí, vidí viac 99

Slová života 107

Ľudia nádeje 112

Duch života

Oheň Ducha 123

Index biblických pasáží 134

Až za hranicu smrti

Keď jedli, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a dával im so slovami: „Vezmite, toto je moje telo!“ Potom vzal kalich, vzdával vďaky, dal im a všetci z neho pili. A povedal im: „Toto je moja krv novej zmluvy, ktorá sa vylieva za mnohých. Veru, hovorím vám, že už viac nebudem piť z plodu viniča, a to až do toho dňa, keď ho budem piť nový v Božom kráľovstve.“

Marek 14, 22 – 25 (SEB)

Závoj rozlúčky, smútok sa vznáša nad správkami o Poslednej večeri. Ježiš vedel, čo ho čaká. Nastávajúca pohroma sa pripravovala už dlho a o nepriateľstve vodcov ľudu nemohlo byť pochyb. Jeho učeníci ho preto už neochotne nasledovali do Jeruzalema. Napriek tomu sa veľkonočná večera nemala stať trpkou rozlúčkou. Veď je to pripomienka oslobodenia ľudu

z egyptského otroctva a prechodu cez Červené more. Boh sa ukázal byť mocnejší ako faraónove brutálne represívne opatrenia a jeho dobre vyzbrojená armáda. Nemali by sme sa na neho opäť spoľahnúť? Nemal by sa Boh opäť preukázať ako osloboditeľ?

Sám Ježiš zrejme videl túto situáciu takto: „Veru, hovorím vám, že už viac nebudem piť z plodu viniča, a to až do toho dňa, keď ho budem piť nový v Božom kráľovstve“ (Marek 14, 25 SEB). Exegéti majú opodstatnený názor, že táto veta patrí k najstaršiemu podaniu. Pre mňa je to kľúčová veta pre pochopenie diania pri večeri a pre správne chápanie Eucharistie.

„Už nebudem piť z plodu viniča až do dňa, keď ho budem piť nový v Božom kráľovstve“: takto nehovorí zúfalý človek, ktorý beznádejne hľadá na krvavé udalosti nadchádzajúceho dňa. Takto nehovorí niekto, kto nevidí východisko a musí sa v zúfalstve vzdať. Nie, touto vetou Ježiš ešte raz zhrňuje stred svojho poslstva: príchod Božieho kráľovstva.

Na začiatku masy fascinovalo poslanstvo o príchode Božieho kráľovstva. Ježišovo vystúpenie im pripomínalo prorokov, ktorí sľubovali mocný Boží zásah na konci čias, príchod kráľovstva spravodlivosti a pokoja. V Ježišových zázrakoch videli ľudia jeho doby víťazstvo života nad mocnosťami choroby a smrti. Na hostinách, ktoré usporadúval Ježiš, vopred zažívali niečo z hostiny na konci čias v Božom kráľovstve.

Pri pohľade na svoju prichádzajúcu násilnú smrť si Ježiš zachováva nádej na Božie kráľovstvo, ktoré ohlasoval a ktoré sa stalo začínajúcou prítomnosťou v jeho znameniach a gestách. Ježiš hľadá za hranicu svojej vlastnej smrti. Áno, deň tejto hostiny príde! Nádej na kráľovstvo pokoja a spravodlivosti nie je prázdny snom. Život zvíťazí nad mocnosťami smrti.

Keď Ježiš láme chlieb: „Toto je moje telo pre vás“ a keď podáva kalich: „Toto je moja krv, krv zmluvy, ktorá sa vylieva za mnohých“, ohlasuje príchod prisľúbeného nového sveta. Lebo Ježiš tým, že takto hovorí a rozdáva telo a krv, uskutočňuje sa určitým spôsobom pri podo-

bách chleba a vína už teraz premena, ktorá sa jedného dňa má realizovať v celom stvorení. Na konci predsa má byť Boh všetko vo všetkom. Na konci má byť premenená celá skutočnosť a má odrážať Božiu slávu.

Pri chlebe a víne, plodoch zeme a ľudskej práce, sa v istom zmysle anticipuje, čo sa stane s celým svetom a so všetkým dobrým, čo sme my ľudia vytvorili našou kultúrou. Nič z toho, čo ľudia vytrpeli a za čo bojovali, čo dosiahli a pre čo pracovali, nebude definitívne stratené, ale novým a úžasným spôsobom to vstúpi do definitívnej existencie skutočnosti. „Láska a jej diela zostanú“ (Druhý vatikánsky koncil, *Gaudium et spes*, 39).

Prví kresťania chápali tento rozmer Eucharistie, ktorý bol zameraný na konečný cieľ stvorenia. Už od prvotnej Cirkvi sa dozvedáme, že lámanie chleba slávil s radosťou patriacou ku koncu čias. Zo samotného Nového zákona vieme, že túžobne volali: „Marana tha! Príď, Pane Ježišu, príď čím skôr!“ Vo veľmi ranom spise *Didaché* („Učenie dvanástich apoštolov“)

sa podáva modlitba: „Nech príde milosť, nech pomínie svet!“

V tomto zmysle Eucharistia obsahuje celé evanjelium, je summa et compendium evanjelia. Slávenie Eucharistie by malo vyžarovať na všetko, malo by všade prinášať svetlo nádeje a hovoriť: tento svet, tento život má perspektívu. Každodenný život, často ťažší ako olovo, nie je to posledné, a už vôbec nie nenávisť a násilie, nespravodlivosť a lož. Na konci je Boh a jeho kráľovstvo; On bude na konci všetko vo všetkom. A tak sa Ježišova Posledná večera tvárou v tvár jeho blížiacej smrti stane posolstvom neklamnej nádeje.